

Corneliu BERBENTE

S-a născut pe data de 8.08.1938, în localitatea Stavropoleos – Moreni, județul Dâmbovița. A urmat cursurile primare și gimnaziale în localitățile Răzvadul de Jos, Gura Ocniței și Târgoviște. Este absolvent al Liceului (azi, Colegiul Național) „Ienăchiță Văcărescu” din Târgoviște (1955) Studiile universitare le-a efectuat la Politehnica din București, Facultatea de Mecanică, Secția Aviație, având ca profesor pe Acad. Elie Carafoli, creatorul școlii de Aerodinamică românești, pe care l-a avut conducător la proiectul de diplomă (1960).

Rămâne în învățământul superior la Catedra de aviație (a mai fost solicitat și de alte două catedre) străbătând toate gradele didactice , de la asistent la profesor universitar. Datorită numărului mic de studenți admiși la Secția aviație în acel timp, a mai avut ore la „plata cu ora”, astfel că la un moment dat a ținut seminarii și proiecte la toți anii de studiu: Analiză matematică, la anul întâi, Matematici speciale, la anul doi, Hidraulică la anul trei, Aerodinamică, la anul patru, Motoare cu reacție, la anul cinci. Avansat șef de lucrări, în anul 1970, ca specialist în aviație; a predat disciplinele gazodinamica, aerotermochimia și metode numerice de calcul. Și-a luat doctoratul în Aerodinamica vitezelor mari, cu acad. Elie Carafoli.

În anii 1970-71, a efectuat o specilizare la Universitatea Stanford California, SUA.. cu prof. Milton Van Dyke. Cu acest prilej a învățat să lucreze pe calculator, efectuând diverse cercetări și în alte domenii printre care analiza unor programe de vocabular în limbile derivate din latină. O realizare remarcabilă a fost realizarea unui program de analiză lingvistică mult mai scurt decât cel existent la Departamentul de lingvistică de la Universitatea Stanford, permițând efectuarea unui număr mult mai mare de analize, la prețul de cost permis de Universitate, în avantajul unor visiting scholars români. O parte din rezultate au fost folosite la redactarea Dicționarului de neologisme, apărut în Editura Academiei Române în 1978 (autori Florin Marcu și Constant Maneca).

În anul 1976, a lucrat la Politechnic Institute and State University, Blacksburg Virginia, SUA, în cadrul unui contract între această Universitate și Catedra de aviație a Politehnicii din București, reușind să rezolve, într-o singură experiență, problema aprinderii unui jet de combustibil lichid introdus într-un curent supersonic. A fost un succes deoarece problema era nerezolvată de trei ani de zile. Aici au fost de mare folos disciplinele multiple predate de Corneliu Berbente în România.

Este conducător de doctorat. A ocupat funcțiile de șef de catedră, decan și prorector. A fost Visiting Profesor la universități din SUA, Germania, Suedia, Belgia.

Diplome și distincții

Doctor în Științe tehnice – specializarea aerodinamică , a primit Premiul „Aurel Vlaicu” al Academiei Române (1981) și Premiul „Henri Coandă” al Academiei Române (2010); Este Membru corespondent al Academiei Americano-Române de Arte și Științe din SUA și membru titular al Academiei de Științe Tehnice din România (Sef de secție); A fost distins cu Certificat of Appreciation de Universitatea de Stat din Washington și Diploma of Europea Rectors Conference (Cracovia, Polonia); A primit Diploma de Onoare „Sf. Apostol Andrei – Ocrotitorul României” a Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române.

Scieri și publicații. Colaborări

A desfășurat o susținută activitate publicistică științifică în publicații de prestigiu din țară și străinătate (32 de reviste din SUA, Anglia, Germania, Italia).

A publicat, totodată, 14 manuale ca prim autor și în coautorat. A colaborat la publicațiile „Univers ingineresc”, „Epigrama”, „Lumea epigramei”, „Termo-tehnica”, „Buletinul științific al Universității Politehnica din București”, „Litere”, „Impact cultural”. De asemenea, are contribuții științifice semnificative. Încă din tinerețe manifestă o reală propensiune spre literatura beletristică, cu deosebire spre epigramă, publicând cu succes în diferite publicații. Epigrama sa este una „pe fază” recomandându-se prin varietatea tematică și prin ingeniozitatea poantei finale. A publicat până acum 4 volume de epigrame dar și de versuri creștine, lirica sa dezvoltând o filosofie cu caracter umanist.

A fost distins cu Marele premiu „George Ranetti” la Concursul național de poezie, epigrame, calambururi „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția I (2008). Epigrama cu care a câștigat concursul a ținut seama de indicația că George Ranetti, autorul piesei de teatru „Romeo și Julkieta la Mizil” s-a exprimat odată, pe Calea Victoriei, în București: „Bre, ce de lume și niciun om”. Epigrama lui Corneliu Berbente este:

De-ar mai trăi, uitându-se atent,
La toți acei câți stau prin Parlament,
„Bre, ce de lume stă”, s-ar fi mirat.
Ranetti azi, „și niciun **om de stat**”!

A primit o Diplomă de excelență la același concurs (2010); Deține Diploma de membru de onoare al Uniunii Epigramiștilor din România (1999); Este membru fondator al Uniunii Epigramiștilor din România și vicepreședinte al Clubului *Cincinat Pavelescu* al epigramiștilor bucureșteni; Este președinte de onoare al Cenaclului *Ing-Epigrama* și membru al Cenaclului *Literar ing*, ambele din cadrul Asociației Generale a Inginerilor din România; Este membru al Societății Scriitorilor Târgovișteni (2011).

Volume și antologii

Epigrame și... altele, Editura Tehnică, București, 1996; *Spre aducere aminte*, poezie creștină, Editura ProTransilvania, București, 2006; *Prima ceartă cu marile și micile teme*, poezie satirică, Editura AGIR, București, 2008; *Regnuri și sunete*, poezie lirică, Editura Bren, București, 2010; *Ființă și lucrare*, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2012 (prefață de G.T.Veseliu); *Triada (Epigrame; Gândind la veșnicie; Comentarii satirice și rugă)*; *Triadele*, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2017; *Lumină, Univers și gravitație (sub tipar la Editura Bibliotheca, Târgoviște)*.

Antologii

Geometria pasiunii, 1978, 1982; *Cascada epigramelor*, 1982; *15 ani de epigramă*; 1984; *În lumea epigramei*, 1988; *Antologia epigramei românești*, Editura Pro Transilvania, București, 2007; *Epigrama – floare parfumată a literaturii*, o antologie a epigramei românești, 1900-1938, Editura Napoca Nova, Cluj-Napoca, 2012.

Referințe

Toma George Veseliu, *Monografia comunei Răzvad. Răzvad – vatră voievodală*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2012, p. 83-87, 318-322.

George Toma Veseliu, Corneliu Berbente. *Om ca taină a dumnezeirii sau conștiință a prăbușirii luciferice. Păcatul cunoașterii absolutului*, în Impact cultural, an XI, 2011, nr. 379, p. 5; *Principala cauză a crizei este lipsa credinței adevărate*, în Familia Ortodoxă, nr. 6(29), 2011, p. 36-42; George Toma Veseliu, *Actualitatea culturală literară editorială și artistică, evidența – odă a accepțiunii necondiționate*, în Port@leu@, nr. 1, 2013.

Opinii

Corneliu Berbente are o poezie densă, o poezie a supunerii ființei umane în liniile unui portret ce crește viguros, în deplină determinare divină. Această capacitate de a da viață ideilor altfel abstracte, iar în cazul poeziei religioase, ascunse într-o retorică stufoasă, redundantă duce, în mod fericit, la un discurs liric temperat, controlat de o înaltă luciditate, nobilă prin blândețea ei, înaripată, dumnezeiască, aidoma unei dulci poveri a cunoașterii Aproapelui și autocunoașterii Eului și, desigur, a întregului Univers. Oricum poemele sale, multe dintre ele, au structura unor imnuri ale

Iertării, ale biruinței Binelui asupra Răului; altele, aforistice, litote – semne ale capacității de esențializare. Poate i s-ar putea reproșa cumva rigoarea științifică, aplicată, uneori explicativ-pedagogică, respinsă de linia poeziei pure reduse la universul paralel, independent, al cuvântului. Totuși să nu uităm, la Corneliu Berbente, ficțiunea scriiturii e însăși logica strânsă a Iluminării unui Adevăr Absolut, care nu suportă demonstrația, ci Evidența. Corneliu Berbente este poetul Evidenței. Nu cerceta. Recunoaște ceea ce este: în fapt, oda accepțiunii necondiționate a Creatorului. (Toma George Veseliu)

În „Redevenire” este vorba despre omul generic, dar autorul însuși a trăit în fiecare din aceste zone și versurile sale sunt istoria acestei aventuri, a cunoașterii și a facerii. E o istorie povestită mai de grabă cu ironie și autoironie, decât cu acel patos care poate trece ușor în ridicol; jocurile minții trec în jocuri de cuvinte ca într-o sărbătoare a limbii. (Lucia Fetcu)

Poezia religioasă are o îndelungată tradiție în țara noastră. Dintre cei care au scris-o, amintim pe Nichifor Crainic, Vasile Voiculescu și, mai aproape de vremurile noastre, pe Ioan Alexandru. [...] Continuând tradiția înaintașilor săi, Corneliu Berbente vine însă cu idei și modalități noi de exprimare, deși prin titlul „Spre aducere aminte” lasă impresia că reia doar unele adevăruri cunoscute (versurile sale se inspiră din Sfânta Scriptură și din Sfinții Părinți, uneori venind și cu mottouri sugestive). (Victor Macarevici)

Corneliu Berbente, reputatul om de știință este dublat și de un redutabil epigramist, pentru care poanta cu țintă, de un fin umor, este una din rațiunile sale de a fi. Cărțile de epigrame publicate până acum sunt asemenea unui insectar de moravuri, Corneliu Berbente fiind un urmaș eclatant al lui Cincinat Pavelescu și Păstorel Teodoreanu. El își trăiește prezentul cu fervoarea unui cronicar al „faptului divers” pe care-l caricaturizează cu ingeniozitate și pe fază. (George Coandă)

Extrase din operă

Epigrame

În epigrame, folosește și autoironia, ca în exemplul de mai jos:

Puțină Fizică

Privesc oglinda și-mi arată,
Un prost de fiecare dată,
Căci din oglindă mă privește,
Antipersoana mea, firește!

O altă modalitate, în epigramă, este folosirea jocului de cuvinte, în cascadă:

Liceanca, lui babacu',
I-a promis să treacă „bacu',
Și de-atuncea face saltul,
Ba- cu unul, ba- cu altul!

Iată și o îmbinare cu o cugetare:

Privesc atent

Privesc atent. Vreau să discern,
Atunci când clipele se cern,
De nu-i vreo clipă ce-ar putea
Cuprinde veșnicia-n ea.

Și încă una:

Politețe

Bine-i omul să învețe
Cea mai naltă politețe.
Către ea să facă saltul:
Este ruga pentru altul.

Proză

Definiția Universului propusă de autori. Problema principală care frământă oamenii de știință în legătură cu originea Universului constă în aceea că legile *Fizicii* nu pot explica în totalitate modul în care Universul a luat ființă. Deși teoria Big Flash este consistentă cu observațiile directe sau indirecte, cauza primordială a evenimentului Big Flash în sine nu poate fi explicată pe baza legilor *Fizicii* așa cum le cunoaștem în prezent. Ori cercetarea științifică se bazează tocmai pe existența unei cauze pentru orice fenomen natural și încearcă să găsească legile care guvernează relația cauză – efect. Momentul "exploziei" primordiale prin care a luat ființă Universul, cauza acesteia și cantitatea bine determinată a energiei apărute, nu pot fi explicate în mod rațional, științific. În acest context, autorii adoptă următoarea definiție pentru Univers:

"Universul constă în totalitatea lumii materiale și spirituale create de Dumnezeu, Persoana Necreată, destinată a fi încredințată persoanei create, omul. Este vorba de *omul universal*, creat după chipul și asemănarea Creatorului său.

Universul apare ca fiind creat din "nimic" (*neant* sau *vid absolut*) și conține trei elemente de bază: *lumină (energie)*, *spațiu* și *timp*. Pe lângă acestea, Universul mai conține un *program* bine determinat în vederea realizării scopului principal, persoana creată. Conform definiției Universului de mai sus, este de la sine înțeles cine a făcut acest program. De altfel, însăși apariția vieții pe Pământ, care nici ea nu poate fi explicată exclusiv pe baza legilor *Fizicii*, este parte a acestui program.

Creatorul nu poate fi una cu creația: *Dumnezeu nu a creat din El Însuși*. În consecință, fiind în afara creației, El nu se supune legilor acesteia (legilor *Fizicii*) care sunt de asemenea create.

Conform viziunii teologice, o dată cu porunca lui Dumnezeu: "*Să fie lumină!*" timpul începe să curgă iar lumina să se propage, creând spațiul. Dumnezeu este Necreat, iar *creatio ex nihilo* are sensul că Dumnezeu nu a creat din El Însuși, ci din

ceea ce numim *vid absolut* (neant), care se poate defini cel mai bine în raport cu *totul necreat* (a se vedea mai departe definiția vidului).

Numim evenimentul creării Universului *BIG FLASH*, termen care este mai îndreptățit a fi folosit decât *BIG BANG*, deoarece sunetul nu se propagă prin vid, spre deosebire de lumină, care se bucură de această proprietate.

Observații

(1) Persoana creată este *ființă*, așa cum este și Creatorul ei. *Teologia* pune ființa înaintea existenței, spre deosebire de *Filosofie*, care identifică ființa cu existența.

(2) *Teologia* consideră că principala distincție nu este cea între "spirit și materie", nici între "sacru și profan" sau între "absolut și relativ", ci între "necreat și creat" (părintele Galeriu).

Consecințe ale componenței Universului. Caracteristicile Universului la momentul Big Flash. Dintre cele trei componente arătate mai sus, lumina reprezintă energie pură (radiantă). Spațiul și timpul creează încă de la început condițiile pentru dezvoltarea unei ordini, din care vor rezulta, printre altele, legile *Fizicii*. În această privință, este cunoscută poziția actuală a oamenilor de știință referitor la primele momente ale Universului după Big Flash (așa-numita "epocă Planck" ce durează până la 10^{-43} secunde): legile *Fizicii* nu sunt valabile în intervalul de timp respectiv, dar pot fi aplicate ulterior în modelarea evoluției Universului.

Considerăm Universul după Big Flash o sferă a cărei frontieră se extinde cu viteza luminii. Faptul că viteza luminii în vidul *creat* (adică în vidul care se definește în raport de complementaritate cu "totul" reprezentat de Universul creat) este finită, deși Big Flash-ul este similar unei explozii, indică de la început prezența unei forțe de echilibru, care este *gravitația*. Considerăm că încă de la creație, forța gravitației menține o viteză constantă a frontierei Universului; prin urmare, aspectele legate de o accelerare sau frânare a frontierei Universului în timpul expansiunii acestuia sunt discutabile (vezi capitolele finale).

O altă caracteristică importantă constă în aceea că Universul este în expansiune chiar de la Big Flash, lumina dând energia de mișcare (și nu numai).

Opinie privind existența unor ființe „umane” în afara Terrei. Corneliu Berbente leagă această problemă de cele două firi ale Mântuitorului și Creatorului lumii pe Terra, astfel:

„E una Firea Ta Dumnerzeiască
Și una Firea Ta cea omenească,
Îisuse Doamne, doar în tine pot
Fi oamenii din Universul tot.
Când oameni cauți, locul cu folos
E Firea cea de om a lui Hristos.”

Din Parodii (volumul *Prima ceartă cu marile și micile teme*, poezie satirică, Editura AGIR, București, 2008)

Tratat de mecanică cerească

-Unde e Dumnezeu? A-ntrebat
Bonaparte, nu-L văd în Tratat.
-Sire, nu este nevoie deloc
De-o astfel de ipoteză!
Numai de timp și de loc!
Și, luminat de-a minții omului torță,
Am introdus mecanica forță,
Și-am adunat ca-tr-un fir de memorie,
Sptiul și timpul în traiectorie,
Determinând pe căi raționale
Mișcarea sistemelor materiale
În maniera cea mai firească!
-Atunci de ce e numită „cerească”
Această Mecanică?
Nici în cer n-a rămas
Loc Creatorului, mon cher Laplace?
Traectorii puzderie
A spus Bonaparte,
Sunt și la noi, la artilerie:
Parabole, în bună parte.
Deși noi stricăm mai mult decât dregem,
Vrem ca parabola s-o înțelegem.
Dacă-n balistică nu prea pot spune
Că semn e parabola de-țelepciune,
Poate că e, cine știe,
Mai bună e-*lipsa* în Astronomie!....

Napoleon Bonaparte era inginer de artilerie, la bază. Savantul *Laplace* i-a prezentat Tratatul său de Mecanică cerească. La întrebarea lui Bonaparte: - Unde e Dumnezeu în acest Tratat, Laplace a răspuns: -Sire, nu am avut nevoie de această ipoteză!

Profil realizat de **Mihai STAN**

Scriitor, publicist, membru USR, membru UZPR